

AUGINU VAIKĄ BESKIEPŲ

*Išsamus vadovas tėvams, siekiantiems saugiai
auginti neskiepytą vaiką*

Su
farmakologo
dr. Rimo Jankūno
įžanga

Wendy Lydall

obuolys.

Wendy Lydall

AUGINU
VAIKŲ
BESKIEPŲ

Vertė
UAB „Knygų ministerija“

TURINYS

Pratarmė	9
Ižanginis žodis	17
„Skiepų nauda verta rizikos“	19
„Šalutinis poveikis retas“	24
Esminis skirtumas tarp savaime praeinančių infekcinių ligų ir tų, kuriomis susirgus reikia intervencijos	34
Karščiavimas yra draugas	39
Hipertermija (<i>hyperthermia</i>)	46
Febriliniai traukuliai	47
Pavojingos ligos, sukeliančios karščiavimą	48
Vėsinimas	49
Peršalimas	50
„Valgyti atšalus ir badauti karščiuojant“	51
Teorija, kad savaime praeinančios vaikų ligos yra naudingos	52
„Bet vaikai nuo tymų miršta“	58
Sergantiems vaikams reikia tinkamos priežiūros	62
Rūpintis sergančiu vaiku:	65
<i>Roseola infantum</i>	65
Tymai	65

Kiaulytė	72
Raudonukė (<i>rubella</i>)	73
Kokliušas	75
Vėjaraupiai	82
Skruostų rožinė (<i>roseola</i>)	85
„Kai paskiepyti vaikai susergeria liga, nuo kurios skiepai turėjo apsaugoti, serga ne taip sunkiai“	86
„Difterijos atvejų sumažėjo dėl masinio skiepavimo“	88
„Be skiepų siautėtų epidemijų“	98
„Jei bus paskiepyta pakankamai žmonių, liga išnyks“	103
„Imunitetą galima nustatyti pagal antikūnų tankį kraujyje“	115
„Vakcina buvo neveiksminga, nes...“	124
Pasiteisinimai dėl vakcinų nuo tymų nesėkmės	132
Kai nepavyksta pasiskiepyti nuo kokliušo	138
Pasiteisinimai dėl vakcinų nuo poliomielių nesėkmės	142
Vakcinų nuo pasiutligės nesėkmės slėpimas	147
Pasiteisinimai dėl bėg vakcinų nesėkmės	149
Kaip veikia homeopatija	152
Keli patarimai, kaip neleisti atsirasti infekcinėms ligoms ir kaip jas gydyti, kai reikia įsikišti	161
Poliomielitas	164
Poliomielito gydymas	176
Stabligė (<i>tetanus</i>)	180
TBC (<i>tuberculosis</i>)	183
Difterija (<i>diphtheria</i>)	185
Meningitas (<i>meningitis</i>)	186
Hepatitas (<i>hepatitis b</i>)	187
Cholera (<i>cholera</i>)	191

Vidurių šiltinė (<i>typhus abdominalis</i>)	193
Šiltinė	195
Pasiutligė (<i>rabies</i>)	196
„Raupai išnaikinti skiepijant“	198
„Lui Pasteras nugalėjo pasiutligę“	207
„Vakcinų saugumas ir veiksmingumas yra mokslškai patikrintas“	215
„Veiksmingumas ir šalutinis poveikis pastebimas vakcinas pradėjus naudoti“	231
Vakcinos sudedamosios dalys	255
„Moksliniais tyrimais įrodyta, kad skiepai nedidina skms rizikos“	259
Medicininis piktavališkumas	269
Užterštumas ir pagalbos priemonių kilmė	272
Susidorojimas su nepritrimu	277
Vakcinų padarytos žalos gydymas	279
„Homeopatinis skiepijimas gali būti naudojamas kaip biologinio skiepijimo pakaitalas“	286
Išvada	292
Nuorodos	295

„SKIEPŲ NAUDA VERTA RIZIKOS“

Pirmas mitas apie skiepus: skiepai kartais sukelia nepageidautinų reakcijų, tačiau jos būna daug lengvesnės nei liga, nuo kurios apsaugo vakcina.

Kai tėvai bando nuspręsti, kokiomis vakcinomis skiepyti savo vaikus, jei apskritai skiepyti, valdžios institucijos jiems nepateikia tikslios informacijos. Tėvai negali įvertinti skiepų rizikos ir naudos, kai jiems nesuteikiama informacijos apie vakcinos keliamą riziką ir apie tai, kokia tikimybė, kad vakcina iš tikrųjų padės išvengti tikslinės ligos. Siekdami įtikinti tėvus, medikai iškreipia informaciją apie infekcinių ligų grėsmę, o jie ir jų padėjėjai žiniasklaidoje nuolat kartoja mitus apie skiepus. Šiuos mitus per du šimtmečius sukūrė vakcinų pramonė ir labai sėkmingai privertė didelę dalį pasaulio gyventojų patikėti, kad šie mitai yra faktai.

Pirmas mitas apie skiepus: nauda didesnė už riziką. Nors nuo skiepų išradimo praėjo daugiau nei du šimtmečiai, tačiau nei nauda, nei rizika, susijusi su skiepais, nebuvo tinkamai įvertinta, todėl nėra jokio pagrindo teigti, kad toks teiginys yra teisingas. Mokslininkams, bandantiems ištirti ilgalaikes skiepų pasekmes, aktyviai trukdoma, o kai kurie jų persekiojami. Medikai pripažįsta tik nedidelę dalį sunkių reakcijų į skiepus, todėl tikrasis nepageidautino poveikio dažnumas neregistruojamas.

Aptariant skiepijimo riziką ir naudą, svarbu aiškiai atskirti dvi infekcinių ligų kategorijas. Tai *savaime praeinančios infekcinės* (dažnai vadinamos *vaikų ligomis*) ir *infekcinės, kurioms reikia intervencijos*. Skiepijimo klausimas darosi painus, jei šios kategorijos suplakamos. Savaime praeinančios – tymai, kiaulytė, raudonukė ir vėjaraupiai – imuninę sistemą paveikia taip, kad dauguma žmonių tampa atsparūs ligai visą gyvenimą, o kitoms ligoms – tuberkuliozei ir stabligei – reikia intervencijos. Skiepai yra dalinė natūralios infekcijos kopija, todėl į kraują įšvirkšti savaime praeinančios

vaikystės ligos mikrobai sukuria dirbtinį imunitetą, kuris nusilpsta, ir žmogus šia liga gali susirgti vėliau. Šių ligų komplikacijų dažniau pasitaiko sulaukus 15 metų¹.

Savaiminėms vaikų ligoms intervencijos nereikia, tačiau sergant būtina tinkamai gydyti – priešingu atveju gali prasidėti sunkios komplikacijos, sakykim, plaučių uždegimas, encefalitas ar net ištikti mirtis. Tėvai turi žinoti, kaip slaugyti savaime atsinaujinančiomis ligomis susirgusius vaikus. Šioje knygoje ir pasakojama, kaip tai daryti. Kai kurie žmonės savaime praeinančias vaikystės ligas vadina raidos ligomis, nes jos paskatina raidos šuolį.

Skiepijant ligų, kurias reikia gydyti, mikrobais, atsiranda antikūnų, tačiau jie nėra tas pat, kas imunitetas. Vakcinų pramonė skiepus apibūdina kaip „veiksmingus“, jei jie sugeba sukurti antikūnus. Toliau aprašau, kaip antikūnų slenkščio teorija virto komerciniu vakcinų pramonės pagrindu.

Tėvai turi teisę gauti tikslią informaciją apie vakcinų veiksmingumą, tačiau kai tik paaiškėja, kad skiepai akivaizdžiai nepadeda, valdžia meta visas jėgas teisintis, užuot pripažinusi tikrąjį duomenų reikšmę.

Kai gimė mano pirmasis kūdikis, maniau: jei paskiepysiu, vadinasi, jis negalės užsikrėsti liga, nuo kurios vakcina turėjo apsaugoti. Pasvėrusi poliomieliito vakcinos riziką ir riziką susirgti poliomieliitu, nusprendžiau leisti Čandrą paskiepyti oraline poliomieliito vakcina. Žinojau, kad homeopatai gali veiksmingai ir greitai išgydyti poliomieliitą, tačiau tuo metu daug laiko stovyklaudavome Drakeno kalnuose Kvazulu Natalio provincijoje, kur poliomieliitas endeminis. Jei jai būtų pasireiškę poliomieliito simptomai, mums būtų prirėkę daug laiko nuvykti iš stovyklavietės į miestą, kuriame yra homeopatas, todėl man atrodė, kad rizika, jog ji gali užsikrėsti poliomieliitu, yra didesnė nei galimo nepageidautino vakcinos poveikio rizika. Tikėjau geriamąsias vakcinas turint mažiau nepageidautino poveikio nei švirkščiamosios ir žinojau, kad maitinimas krūtimi pagal poreikį sumažina tikimybę užsikrėsti poliomieliitu. Nežinojau, jog vakcina nepadarys dukros atsparios poliomieliitui.

Taigi, priimdama sprendimą dėl Čandros, lyginau vakcinos riziką ir ligos riziką, nesuvokdama, kad ši lygtis klaidinga. Taip atsitiko, kad poliomieliito epidemija Pietų Afrikoje prasidėjo tada, kai Čandra buvo kūdikis, ir aš pastebėjau keletą laikraščių straipsnių, kuriuose buvo rašoma: paskiepyti vaikai susirgo todėl, kad vakcina buvo laikoma nepakankamai žemoje temperatūroje, idant neprarastų virulentiškumo. Tuo metu nekreipiau dėmesio į šį klausimą, nes neatėjo į galvą, kad kas nors turėtų pagrindo meluoti.

Oficialioje literatūroje, kurią man atsiuntė Sveikatos apsaugos departamentas, buvo teigiama: trys oralinės poliomieliito vakcinos dozės suteiks mano kūdikiui imunitetą prieš šią ligą. Praėjus keliems mėnesiams po to, kai Čandrai buvo sugirdyta trečia dozė, iš miesto tarybos atėjo laiškas – pranešė, kad atėjo laikas duoti ketvirtą dozę. Praėjus kuriam laikui po to, kai gavau laišką, man paskambino medicinos pareigūnė ir paklausė, kodėl neatvykau dėl ketvirtos dozės. Ji pasakė, kad Čandra vis dar gali susirgti poliomieliitu, nes trijų dozių nepakanka imunitetui užtikrinti. Iškart pamaniau – vakcina nuo poliomieliito neveikia. Nuo to laiko Čandra niekada negavo jokių skiepų.

Pietų Afrikoje patyčios buvo gana gajos, todėl nusprendžiau išsamiau ištirti skiepus ir nustebau sužinojusi, kad BCG vakcina nuo tuberkuliozės neapsaugo. Dar labiau nustebau, kad Edvardo Dženerio (*Edward Jenner*) karvių raupų vakcina raupams atspari, bet, tiesą sakant, iš pradžių tuo nepatikėjau. Tik kai perskaičiau paties Dženerio raštus, supratau: karvių raupų skiepai imuniteto raupams nesustiprina. Buvo keistas jausmas, kai tai, kuo tikėjau visą gyvenimą, galvoje apsvirtė.

Antras mano kūdikis gimė prasidėjus kitai poliomieliito epidemijai Pietų Afrikoje. Iki to laiko persikėlėme į Keiptauną, esantį toli nuo endeminės poliomieliito teritorijos. Mano atsisakymas duoti Kenetui bet kokią geriamosios vakcinos dozę sukėlė Keiptauno medicinos biurokratijos šurmulį. Į mūsų namus net buvo atsiųstas aukščiausio rango gydytojas iš *Groote Schuur* ligoninės, ir toliau šioje knygoje papasakosiu linksmas šio susitikimo detales. Iki to laiko supratau, kad vakcinų entuziastai yra linkę daryti tolimus tiesiai pareiškimus, todėl ištyriau, ar pagrįsti pasiteisinimai dėl to, kodėl vakcina neapsaugojo nuo poliomieliito būtent per tą epidemiją. Aštuntame mite apie vakciną pateikiami mano tyrimo rezultatai.

Kai Kenetas dar buvo kūdikis, persikėlėme į Naująją Zelandiją, o po 8 metų – į Australiją, todėl su nesąžiningu su skiepais susijusių biurokratų elgesiu susidūriau trijose šalyse. Taip pat susirašinėju su viso pasaulio medicinos institucijomis, siekdama priversti jas atsakyti į nepatogius klausimus. Paprastai atsako išsisukinėdamos, bet kartais atsakymai atskleidžia, kad medikai žino nesant jokių mokslinių įrodymų, pagrindžiančių jų teiginius. Nesąžiningumas būdingas visų šalių skiepavimo praktikai, o aukštesniuose vakcinų pramonės sluoksniuose ir vyriausybėse agentūrose, atsakingose už skiepų saugumą, licencijavimą ir skiepavimo politiką, esama rimtų finansinių interesų konfliktų.

Siekdamos įtikinti tėvus skiepyti, viso pasaulio vyriausybės atvirai meluoja apie vakcinų saugumą. Pavyzdys, koks kraštutinis gali būti šis melas, pateiktas Australijos sveikatos apsaugos departamento išleistoje brošiūroje tėvams: „Apie sunkias Hib vakcinų reakcijas nebuvo pranešta.“⁴² Tuo metu, kai buvo išspausdinta knygelė, Tera-pinių prekių administracija Kanberoje jau buvo gavusi 1 161 oficialų pranešimą apie sunkias nepageidaujamas Hib vakcinų reakcijas Australijoje, iš kurių 16 – pranešimai apie mirtį. Toje pačioje knygelėje ir kitose Australijos sveikatos apsaugos departamento išleistose brošiūrose ir lankstinukuose yra daug kitų akivaizdžiai neteisingų teiginių. Kitų šalių tokie departamentai elgiasi taip pat.

Vyriausybės taip pat pervertina infekcinių ligų keliamą pavojų. Šioje knygoje pateikiama informacija, kaip slaugyti vaikus, kai jie serga savaime praeinančiomis ligomis, ir aptariamos savaime nepraeinančių užkrečiamųjų ligų prevencijos ir gydymo galimybės. Joje taip pat aiškinama, kodėl gydytojai ir slaugytojos, kurie buvo mokyti pagal farmacinį modelį, nesugeba išgydyti kai kurių ligų ir sukelia savaime praeinančių ligų komplikacijas.

Tėvams ne tik sakoma netiesa apie vakcinų saugumą ir veiksmingumą, bet ir pateikiama klaidinga informacija apie įstatymus. Šalyse, kuriose skiepijimas neprivalomas, tėvams nuolat meluojama ir sakoma: skiepijimas yra privalomas arba privalomas norint lankyti mokyklą ar gauti socialines išmokas. Vakcinų pramonė siekia, kad skiepijimas taptų privalomas visose šalyse, todėl daugelyje šalių didėja medicinos tironija. Kai kuriais atvejais imtis įstatymų pakeitimų politikus įkvepia jų pačių finansinės investicijos į vakcinas, o kiti politikai yra skiepų šalininkai ir mano, kad daro gerą dalyką, kai verčia gyventojus skiepytis. Politikai, tikintys medicinos laisve, yra juodinami ir išjuokiami.

Skiepijimas – tai ritualas, kurio mūsų šiuolaikinė visuomenė laikosi su pagarba, nes nuolat kartojama klaidinga skiepų istorija. Nuo tada, kai išrastas raštas, buvo žmonių, užrašinėjusių klaidingą istorijos versiją, kad visi patikėtų, jog įvykiai vyko ne taip, kaip vyko iš tikrųjų, o tam tikru būdu. Taip darė Senovės Egipto valdovai, taip darė Stalinas, taip darė apartheido režimas, taip daro ir skiepų pramonė. Klaidinga skiepų istorija prasideda nuo pasakojimo, kad Dženeris įrodė, jog išvengė raupų, paskiepijęs mažą berniuką karvių raupais. Iš tikrųjų jis paskiepijo daugybę žmonių įvairiausiais mėginiais, bet neįrodė, kad kuris nors mėginys padarė imunitetą atsparų raupams. Berniukas, vardu Džonas Beikeris, mirė nuo šio skiepo, tačiau apie

tai niekada neužsimenama šlovingose vakcinų istorijos versijose. 2002 m. „British Medical Journal“ išspausdino išsamią klaidingą Dženerio istorijos versiją ir, kaip pamatysite toliau šioje knygoje, jie atsisakė ištaisyti dezinformaciją, kai aš jiems dėl to paprieštaravau.

Po melagingos istorijos apie Edvardą Dženerį – neteisinga istorija apie Lui Pasteurą (*Louis Pasteur*), vėliau – mitinė istorija apie vakciną nuo vidurių šiltinės, ir melas nesiliauja. Pagrindinė žiniasklaida ir didžioji dalis žiniasklaidos, kuri save laiko alternatyvią, paklusniai kartoja melą, nenorėdama pranešti jokių neigiamų faktų apie skiepus. Žiniasklaida teikia pasiteisinimus dėl vakcinų nesėkmių, tarsi tai būtų moksliniai faktai. Kai keičiama skiepavimo politika, nurodoma priežastis, pateisinanti šį pakeitimą, bet vėliau nurodoma kita priežastis, dėl kurios politika buvo pakeista, ir žiniasklaida naująją priežastį pateikia kaip pirminę. Vyrauja teiginys, kad vakcinos apskritai yra saugios ir veiksmingos, retai pakenkia, be to, tik vienam iš milijono. Tačiau visą laiką nuo pat skiepavimo pradžios buvo žmonių, sakančių: „Ei, palaukite, tai netiesa! Papasakokime taip, kaip buvo iš tikrųjų!“

Milijonai vaikų mokyklose mokomi klaidingos skiepų istorijos, todėl natūralu, kad žmonės mano: to mokė mokykloje, tad tiesa. Kai kurie iš jų tampa rašytojais ir mitus kartoja žurnaluose, laikraščiuose, lankstinukuose ir „Vikipedijoje“. Nėra jokių prasmės bandyti į „Vikipediją“ įrašyti faktais pagrįstą skiepų istoriją, nes ji bus pašalinta per kelias valandas.

Kartojimas yra raktas, padedantis mitą paversti „faktu“. Jei kas nors sakoma dažnai, žmonės pradeda tikėti, kad tai yra faktas, o ne nuomonė ar melas. Būtent kartojimo principu ir faktinių duomenų nutylėjimu remiasi vakcinų pramonė, siekdama, kad milijonai žmonių visame pasaulyje tikėtų mitais apie skiepus.

Skiepimas turi religinį statusą, o kai kurie žmonės net abejoja skiepų teiginiais laiko šventvagyste. Daugelis turi nuomonę, kad „netikintys“ skiepais ne tik kelia pavojų visuomenei, bet ir yra bepročiai. Vartotojų teisių gynėjai, siekiantys visuomenę šviesti, susiduria su problema, panašia į tą, su kuria susidūrė viduramžių astronomai, kai bandė įteigti, kad Žemė skrieja aplink Saulę. Tuo metu astronomų teiginys buvo absurdiškas: „Kiekvienas gali matyti, kad Saulė skrieja aplink Žemę.“ Šiais laikais idėją, kad skiepai yra naudingi, tikintieji laiko visuotine tiesa – gana „akivaizdžia“, nes visi mato, kad raupų ir difterijos jau nebėra, o neigiamas skiepų poveikis visai neakivaizdus, nes tai įvardijama skirtingais pavadinimais.

„ŠALUTINIS POVEIKIS RETAS“

Antras mitas apie skiepus: kartais jie sukelia šalutinį poveikį, pavyzdžiui, bėrimą, karščiavimą ar patinimą injekcijos vietoje. Sunkus nepageidautinas poveikis pasireiškia itin retai. Sunki reakcija – tik vienam iš milijono.

Medicinos įstaigos turi veiksmingą būdą užtikrinti, kad oficialūs reakcijų į vakcinas skaičiai išliktų nedideli. Skiepų padarytos žalos atveju jie tiesiog neigia esant ryšį tarp vakcinos ir simptomų. Netgi imasi neigti, kai tuo pačiu metu daug žmonių patiria tokią pat sunkią reakciją į tą pačią vakciną.

Yra penki nepageidautinų reakcijų į skiepus pasireiškimo būdai:

- simptomai pasireiškia netrukus po vakcinacijos, o po kelių dienų išnyksta;
- stiprūs simptomai pasireiškia netrukus po vakcinacijos ir po kelių dienų nepraeina. Vaikas arba miršta, arba lieka kaip nors pažeistas visam laikui;
- iš pradžių simptomai būna lengvi, bet pamažu stiprėja, todėl visas pažeidimo mastas išryškėja tik praėjus daug laiko po skiepijimo. Taip dažnai nutinka, kai skiepai sukelia epilepsiją ar intelekto smegenų pažeidimus. Kitą dieną po injekcijos mažyliui prasideda stuporo epizodai, vėliau nustoja kalbėti, po savaitės tampa „vangus“, o praėjus 5 savaitėms ištinka pirmasis sunkus priepuolis. Intelektas negalia patvirtinama daug vėliau. Medicinos įstaigos teisinasi, kad epilepsija prasidėjo tik praėjus 5 savaitėms po skiepo, todėl nėra jokio ryšio tarp vakcinos, epilepsijos ir smegenų pažeidimo. Kai kūdikiui pasireiškia tokia lėtai besivystanti reakcija, sunku nustatyti, kada raida sustojo, nes skiepijant jis dar nemokėjo kalbėti ir vaikščioti;
- iš pradžių jokių simptomų nėra, tačiau vakcina lemia giliai įsišaknytą problemą, kuri išryškėja po ilgo laiko. To pavyzdys – autoimuninės ligos;

- vaikas po skiepų būna „kitoks“: lengvi simptomai tęsiasi daugelį metų, daro įtaką vaiko sveikatai ir blogina gyvenimo kokybę.

Skiepų specialistai pripažįsta nepageidaujamą poveikį, po kurio laiko praeinančių, pavyzdžiui, karščiavimą ir patinimą dūrio vietoje, tačiau nenori pripažinti tokio poveikio, kuris keičia žmogaus gebėjimą džiaugtis gyvenimu. Anksčiau maniau, kad nepageidautino poveikio dažnumas buvo ištirtas prieš naudojant vakciną visuomenei, bet dabar žinau: vakcinos registruojamos neatlikus reikiamų jų nepageidautino poveikio tyrimų. Tokia padėtis nuo Dženerio laikų iki dabar. Be to, pradėjus naudoti vakciną, tikrasis sunkaus nepageidautino poveikio dažnumas neregistruojamas.

Yra paprastas būdas išsiaiškinti ryšį tarp skiepų ir lėtinių ligų. Paimkite kelis tūkstančius pasiskiepijusius ir kelis tūkstančius iš tos pačios geografinės vietovės nesisiekijusių, ir suskaičiuokite, kiek procentų kiekvienos grupės žmonių serga arba mirė nuo tiriamos ligos. Taigi į klausimus „Ar hepatito B vakcina sukelia diabetą?“ „Ar Hib vakcina pažeidžia smegenis?“ „Ar MMR vakcina paskatina leukemiją?“ „Ar naujoji kokliušo vakcina lemia staigios kūdikių mirties sindromą?“ būtų galima atsakyti, jei medicinos įstaigos norėtų sužinoti atsakymus. Keista, kad daugiau kaip 200 metų milijardai žmonių buvo skiepijami neatlikus šių pagrindinių tyrimų.

Farmacijos pramonė ir vyriausybės yra grupės, turinčios pinigų, reikalingų moksliniams tyrimams finansuoti. Vyriausybėms tenka moralinė atsakomybė užtikrinti, kad vakcinos būtų ištirtos dėl nepageidautino poveikio prieš jas pateikiant visuomenei, tačiau visos vyriausybės šios pareigos nevykdo. Jos renkasi lengvesnį variantą – tiesiog tiki tuo, ką apie savo produktus sako gamintojai. Kaip farmacijos pramonė atlieka savo „tyrimus“, rašoma vienuoliktame mite apie vakcinas, o kaip vyriausybės nesugeba jų kontroliuoti – dvyliktame mite. Vyriausybės turėtų finansuoti mokslškai pagrįstus skiepų ir visų lėtinių ligų sąsajų tyrimus, užuot tik įtraukusios į tvarkaraščius vis daugiau vakcinų.

Daugiausia įrodymų apie skiepų daromą žalą pateikia tėvų pasakojimai, kas nutiko vaikams, kai jie buvo paskiepyti. Vakcinų institucija tokius liudijimus niekina, atmesdama kaip abejotino patikimumo subjektyvius įrodymus. Jie teigia: tėvai ar gydytojai, kurie praneša apie sunkų nepageidaujamą poveikį, klysta. Esą po skiepų atsirandantys simptomai yra „tik sutapimas“, o tėvai, manantys, kad tarp vakcinos ir simptomų yra ryšys, neišmanėliai. Tik nedidelė dalis gydytojų iš tikrųjų praneša apie

pastebėtas reakcijas į vakcinas vyriausybėms agentūroms VAERS (JAV), HPFB (Kanada), MHRA (Didžioji Britanija) ir TGA (Australija). Šie pranešimai taip pat atmetami kaip abejotino patikimumo subjektyvūs įrodymai, ir medicinos įstaigos jų rimtai nevertina. Vakcinų įstaiga turėtų teisę neatsižvelgti į nepatvirtintus įrodymus, jei būtų atlikusi tyrimus, kurie parodytų, kad nepatvirtinti įrodymai yra klaidingi.

Prieš atsirandant internetui, skiepais pažeistų vaikų tėvai buvo atskirti vieni nuo kitų. Radijas, televizija, laikraščiai ir blizgūs žurnalai retai leisdavo transliuoti ar spausdinti istorijas apie skiepų pažeistus vaikus, todėl tokių vaikų tėvai paprastai negalėjo sužinoti apie kitus tėvus, kurių vaikai patyrė tokią pačią reakciją į tą pačią vakciną ir kuriems gydytojas taip pat sakė, kad tai „tik sutapimas“. Ši situacija pasikeitė atsiradus internetui. Nuo skiepų nukentėjusių vaikų tėvai dabar gali papasakoti internete ir užmegzti ryšį su kitais tėvais. Vakcinų pramonė nerimauja, kad prarado informacijos srauto kontrolę, ir imasi įvairių priemonių, siekdama neutralizuoti dėl to prarandamą pelną.

Užaugau žinodama apie skiepų žalą, nes mano šeimoje buvo nukentėjusių, tačiau maniau, kad skiepai retai pakenkia, o mes esame jautri šeima. Tik 1991 m. sužinojau, kokios dažnos sunkios reakcijos į skiepus. Gyvenau Naujojoje Zelandijoje, ir mano telefono numeris buvo paskelbtas sveikatos žurnale straipsnio apie skiepus pabaigoje. Per kelias savaites sulaukiau daugybės skambučių iš žmonių, kurių vaikai nuo skiepų labai nukentėjo. Šiuos tėvus atmetė ir atstūmė medicinos įstaigos, ir jiems palengvėjo, kai galėjo apie tai papasakoti žmogui, kuris jų nežemino. Nuo skiepų nukentėjusių vaikų šeimoms emocinės paramos reikia ne mažiau nei finansinės pagalbos. Nė viena nesulaukė jokios paramos iš oficialių kanalų, kurie turėtų prisimti atsakomybę. Telefono skambučių srautas privertė mane suvokti, kad skiepų žala itin dažna.

Dabar, kai skaitau pranešimus ar skelbiu straipsnius, manęs nebestebina daugybė baisių istorijų. Vyresnio amžiaus žmonės pasakoja, ką padarė raupų vakcina, o jaunesni pasakoja apie šiuolaikinių skiepų poveikį. Tarp paskaitų ir straipsnių sulaukiu nuolatinių skambučių ir žinučių iš tėvų, kurie praneša, kad kažkas bando įskiepyti dar vieną vakciną jų jau pažeistam vaikui arba kitam šeimos vaikui. Kai kūdikis ar vaikas mirdavo nuo skiepų, niekada į mane nesikreipdavo motina. Pranešdavo kas nors, esantis toliau nuo aukos, pavyzdžiui, teta ar močiutė.

Tai, kad nuo vakcinų nukentėjusių vaikų tėvai dabar gali papasakoti internete, yra įspėjimas kitiems tėvams, tačiau kol kas tai neprivertė skiepus gaminančių ir jomis

prekiaujančių žmonių būti atsakingiems ir neprivertė vyriausybių tobulinti duomenų apie vakcinų žalą rinkimo metodų. Dauguma gydytojų ir slaugytojų vis dar nepaiso asmeniškai matytų skiepų žalos atvejų ir apie juos nepraneša. Kiekviena vakcina ar jų derinys sukelia tam tikras reakcijas, tačiau tėvai dažniausiai man praneša, kad gydytojai neigia, jog kalta vakcina. Kai tėvai kreipiasi į kitus gydytojus, tikėdamiesi sulaukti pagalbos, paprastai sulaukia dar daugiau neigimų. Kartais gydytojai tai pripažįsta, bet, nors ir gali tai pasakyti, bet nelinkę to parašyti. Jie pagrįstai baiminasi pasekmių, jei viešai prabilis apie vakcinų žalą, tačiau žino – nebus nubausti vien už pasyvaus pranešimo pateikimą. Negalima tikėtis, kad gydytojai praneš apie nepageidaujamą skiepų poveikį, kuris pasireiškia praėjus ilgam laikui po vakcinos suleidimo, tačiau jei būtų sąžiningai pranešama apie nepageidaujamą poveikį per pirmąsias kelias savaites, susidarytų visiškai kitoks vaizdas.

Daugelis vyriausybių pasikliauja Amerikos maisto ir vaistų administracija (FDA), jog jų perkami medicinos produktai yra saugūs. FDA turėtų apsaugoti Amerikos vartotojus nuo pavojingų medžiagų, tačiau, kaip parodysiu toliau, ji šios funkcijos neatlieka. FDA turėtų skatinti ilgalaikio skiepų poveikio tyrimus, bet aktyviai to nedaro.

Pavyzdžiui, daktaras Antonis Morisas (*Anthony Morris*), virusologas ir bakterioologas, dirbantis FDA, pradėjo ilgalaikio skiepų poveikio tyrimus. Tyrimai nepatiko FDA, ir 1976 m. jis buvo atleistas iš darbo už tai, kad kreipėsi į spaudą ir įspėjo visuomenę nesiskiepyti pavojinga vakcina nuo kiaulių gripo, kuri tais metais buvo pagaminta naudoti. FDA pasinaudojo proga fiziškai sunaikinti jo laboratorijose atliktus ilgalaikius tyrimus.⁴

Dar vienas pavyzdys, kai medicinos institucijos trukdė tyrimams: Otago universiteto (Naujoji Zelandija) profesorius paprašė leisti ištirti kraujo pokyčius po skiepijimo. Tyrimams atlikti reikėjo paimti kraujo mėginį iš kulno kiekvienam ką tik gimusiam kūdikiui ir dar po kelių mėnesių. Leidimas buvo atmestas, esą „tyrimas per daug invazinis“. Kūdikių kraujo mėginiai iš kulno imami dėl įvairiausių nereikšmingų priežasčių, tačiau to daryti neleidžiama, jei yra tikimybė, kad rezultatai gali parodyti, jog skiepijimas neigiamai veikia imuninę sistemą. Jei vakcinų pramonė būtų įsitikinusi, kad skiepai retai daro žalingą poveikį, mokslinių tyrimų neslopintų.

XX a. 9-ajame dešimtmetyje, kai Vakarų šalyse vis dar buvo naudojama ląstelinė vakcina nuo kokliušo, du JAV Floridos universiteto profesoriai ištyrė 7 vaikus, kurių

smegenys buvo pažeistos skiepy, kraują ir nustatė, kad 6 iš 7 turėjo tam tikro audinių tipo antigeną. Tai leido jiems manyti, kad kuriuos vaikus galint turėti genetinį polinkį reaguoti į šią vakciną, todėl kreipėsi dėl finansavimo šiam dalykui ištirti. Prašymas buvo atmestas, pateikiant menką pasiteisinimą – „nėra įrodymų“, jog vakcina pažeidžia smegenis.⁵ 9-ajame dešimtmetyje jau buvo krūvos tokių įrodymų, ir įdomu, kad dabar, kai pasiturinčiose šalyse visos ląstelės vakcina buvo pakeista mažiau pavojinga, skiepyti kūrėjai nori pripažinti, kad ši vakcina buvo pavojinga.

Nepaisant tokio pobūdžio kliūčių, kai kurie tyrimai vis dėlto atliekami. 1995 m. paskelbtas tyrimas, kuriame lygintas skiepytų ir neskiepytų žmonių lėtinių žarnyno ligų dažnis.⁶ Trys Londono Karališkosios laisvosios ligoninės medicinos mokyklos gydytojai, padedami statistiko, palygino Krono ligos dažnį tarp žmonių, nuo tymų skiepytų, ir neskiepytų. Kilo įtarimas, kad šią ligą lemia tymų vakcina, nes jų virusas išlieka kai kurių žmonių žarnyno audiniuose,^{7,8} ir dėl to, kad per 15 metų po to, kai Didžiojoje Britanijoje pradėta masiškai skiepyti nuo tymų, Škotijoje 3 kartus padaugėjo Krono ligos atvejų.⁹ Ši paslaptinė ir baisi žarnyno liga neturi nieko bendro su tymais. Didžiosios Britanijos Medicinos tyrimų taryba 1964 m. atliko bandomąjį tymų vakcinos (ne MMR) tyrimą¹⁰, o po 30 metų vis dar buvo galima atsekti 3 545 šiuos vaikus. Tėvai buvo apklausiami apie nepageidaujamą poveikį trečią savaitę po skiepavimo, tačiau vėliau jų buvo klausiama tik to, ar vaikas susirgo tymais. Praėjus 30 metų po tyrimo gydytojai palygino tų 3 545 vaikų sergamumą Krono liga su 2 541 to paties amžiaus neskiepyto nuo tymų žmogaus sergamumu Krono liga.⁶ Taip pat palygino abiejų grupių sergamumą opiniu kolitu, celiakija ir skrandžio opomis.

Kai pirmą kartą perskaičiau šį tyrimą, pamaniau: tyrėjai kvailai įtraukė pepsinę opą ir celiakiją, nes *akivaizdu, kad* tymų vakcina negali sukelti šių ligų. Tada supratau – buvau neteisingai nusiteikusi. Tyrėjai buvo teisūs tirdami šias dvi ligas, taip pat Krono ligą ir opinį kolitą, nes negalima *žinoti*, ar medicininė intervencija lemia ilgalaikę lėtinę ligą, jei jos netyrinėji. Tyrimas atskleidė, kad tymų vakcina 3 kartus padidina tikimybę susirgti Krono liga ir 2,5 karto – opiniu kolitu, tačiau nepadidina nei celiakijos, nei skrandžio opų rizikos. Taigi, 2 iš 3 žmonių, sergančių Krono liga, kuri smarkiai pablogina gyvenimo kokybę, ją būtų nesusirgę, jei 1964 m. jiems nebūtų buvusi įskiepyta tymų vakcina. Gali būti, kad natūralūs tymai kai kuriems žmonėms taip pat paskatina Krono ligą, tačiau net jei taip ir yra, šio tyrimo rezultatai rodo, kad vakcina padidina riziką kur kas labiau nei natūralūs tymai. 89 proc. tyrime

dalyvavusių neskiepytų nuo tymų asmenų buvo jais sirgę iki 11 metų amžiaus, tačiau Krono liga pasireiškė tik kai kam.

Sveikata susirūpinę tėvai gali būti dėkingi šiai gydytojų grupei, kad jie peržengė ribas ir atliko tokį tyrimą, bet vakcinų gamintojai toli gražu nesidžiaugė. Tyrimas papiktino skiepų fanatikus ir jie bandė diskredituoti taikytą metodą,¹¹⁻¹⁷ tačiau jų pastangos žlugo.¹⁸

Dr. Endriu Veikfildas (*Andrew Wakefield*) – vienas iš tyrime dalyvavusių gydytojų. Vėliau jis ir dar 12 kolegų atliko kai kurių autizmu sergančių vaikų tyrimą, kurio rezultatai leido manyti, kad gali būti ryšys tarp MMR vakcinų ir autizmo. Autoriai aiškiai nurodė: jų tyrimas neįrodo, jog MMR vakcina gali sukelti autizmą, tačiau paragino atlikti tyrimus, kuriais būtų tiriamas galimas ryšys. Tai įsiutino vakcinų pramonę, ir autoriams buvo liepta atšaukti savo nuomonę. 10 kapituliavo, kad apsaugotų karjerą, tačiau 3 laikėsi savo pozicijos, todėl buvo persekiojami vakcinų gamintojų ir juodinami pagrindinės žiniasklaidos.

2012 m. 4 Lenkijos gydytojai paskelbė medicininės literatūros apžvalgą, kurioje nagrinėjo pranešimus apie skiepų žalą, nepageidautinų reakcijų tipus, sudedamųjų dalių toksiskumą ir lėtinių ligų tendencijas, susijusias su skiepijimu.¹⁹ Jie padarė išvadą, kad žalingas skiepų poveikis „yra neproporcingas skiepų teikiamai naudai likviduojant pavojingas ligas vaikystėje“. ¹⁹ Jei šie gydytojai būtų dirbę Didžiojoje Britanijoje ar JAV, būtų buvę nubausti už šios informacijos paskelbimą medicinos žurnale.

Nors vakcina nuo tymų vis dar buvo naudojama atskirai, kai kurie jos nulemti mirties atvejai buvo pripažinti,²⁰ tačiau tikrasis mirčių skaičius niekada nebus žinomas, nes su skiepais susijusios mirtys sąmoningai slepiamos. Dabar tymų vakcina skiepijama tuo pačiu metu kaip ir kitomis vakcinomis, o mirties atvejai visada įvardijami „atsitiktinumu“. Žinoma, mirtys nuo kitų priežasčių gali atsitiktinai įvykti po skiepijimo, tačiau mirtys, kurios yra akivaizdžios reakcijos į skiepus dalis, neatsitiktinės.

Kai kuriose šalyse tėvai, norintys gauti kompensaciją dėl skiepijimo sukulto nuolatinio neįgalumo, turi paduoti į teismą vakciną gaminusią farmacijos įmonę. Tėvams tenka pareiga įrodyti, kad vakcina sukėlė ligos simptomus, o farmacijos bendrovė neprivalo įrodyti pateikusi saugius skiepus. Kai kuriose šalyse įstatymai numato, kad kompensacijos mokamos mokesčių mokėtojų lėšomis, tačiau sistema sukurta taip, kad nukentėjusieji negalėtų gauti kompensacijos, į kurią jie turi juridinę teisę. Naujoji

Zelandija yra pavyzdys šalies, kurioje nukentėjusiesiems dėl vakcinų padarytos žalos kompensacijas turėtų mokėti mokesčių mokėtojai. Pagal įstatymą kompensacija turėtų būti mokama automatiškai, kai vaikas patiria negrįžtamą žalą dėl skiepų. Teoriškai tėvai turi tik užpildyti M46 formą ir gauti ją, pasirašytą bet kurio gydytojo. Tuomet jie turi įteikti formą Kompensacijų už nelaimingus atsitikimus korporacijai (ACC), ji paskiria ekspertų grupę, kad ši atvejį ištirtų ir nuspręstų, ar kompensacija turi būti mokama.

ACC turi daug pinigų. Ji nedvejodama sumoka už rekonstrukcinę operaciją, jei kas nors susilaužo keli žaisdamas pramoginį regbį. Ji priteisė didelę kompensaciją žmogui, kuris patyrė stresą, nes bankas atsisakė jam suteikti paskolą verslui pradėti. Ji netgi išmokėjo kaliniui 10 000 Naujosios Zelandijos dolerių kompensaciją už tai, kad jis susilaužė kojas, kai bandydamas pabėgti nušoko nuo kalėjimo sienos. Tačiau kai kas nors kreipiasi dėl kompensacijos už žalą, patirtą dėl vakcinų, ACC elgsys visiškai pasikeičia.

Prieš kreipdamiesi į ACC, tėvai, kaip minėta, turi gauti gydytojo pasirašytą M46 formą. Tačiau net ir tie gydytojai, kurie nesupyksta išgirdę, kad skiepai nėra tobuli, paprastai nenori pasirašyti, nes bijo, kad pasirašymas gali turėti įtakos jų karjerai. Tėvai neturi jokių galimybių gauti kompensacijos, kuri palengvintų finansines su vaiko neįgalumu susijusias išlaidas, kai gydytojai atsisako oficialiai pripažinti neįgalumo priežastį.

Norėdama parodyti, kaip gydytojai priešinasi akivaizdžiam neigiamam skiepų poveikiui, aprašysiu 4 atvejus, su kuriais teko susidurti per savo darbo Naujojoje Zelandijoje metus. Pasirinkau šias istorijas iš čia, nes jos parodo, kaip gydytojai neigia, kad apsaugotų skiepų reputaciją net tada, kai nei jų, nei vaistų kompanijos negalima paduoti į teismą.

1991 m. ėmiau interviu iš tėvo mergaitės, kuri buvo visiškai normali, kol dėl DTP ir hepatito B vakcinų derinio negalėjo sėdėti, laikyti galvos ir valdyti galūnių. Vie nintelis dalykas, kurį ji galėjo daryti, tai skleisti verksmingus garsus, kai buvo alkana. Negalėjau pasakyti, ar intelektas buvo pažeistas, ar ne. Galbūt protas veikė normaliai, o buvo sunaikinta tik motorinė smegenų dalis. Jos akyse pamačiau išraišką, kuri leido man pajusti, kad ji emociškai reaguoja į vykstantį pokalbį. Tačiau negalėjo nei kalbėti, nei kontroliuoti savo akių žvilgsnio krypties. Mano pokalbį su jos tėvu nufilmavo televizijos operatorius, tačiau tai niekada nebuvo parodyta per televiziją.

Skaitykite likusius
308 iš **328** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

KNYGA TĖVAMS – IŠSAMUS, MOKSLIŠKAI PAGRĮSTAS VADOVAS, KURIAME PATEIKIAMI FAKTAI, PANEIGIAMI MITAI, IŠKELIAMOS PROBLEMOS, SUSIJUSIOS SU VAIKO AUGINIMU BE SKIEPŲ, IR PATEIKIAMI AIŠKŲ JŲ SPRENDIMO BŪDAI.

Ši informacija padeda tėvams apsaugoti vaikus ir nuo vakcinų pramonės klastų, ir nuo kenksmingų mikroorganizmų. Čia nėra madingų mitų prieš skiepus, viskas išsamiai pagrindžiama moksliniais tyrimais, patikimais šaltiniais ir faktais. Knygoje paaiškinama, kuo skiriasi vaikų ligos, nuo kurių pagyjama savaime, tokios kaip tymai ir vėjaraupiai, nuo infekcinių ligų, tokių kaip poliomielitas ar stabligė, kurioms reikia holistinio įsikišimo.

Kodėl gydytojai ir slaugytojai neretai „nugydo“ vaikus, didindami ligos komplikacijų rizikas? Juk daugybė mokslinių tyrimų rodo, kad persirgtos vaikiškos ligos iš tiesų ne pavojingos, o naudingos, nes mažina vėžio ir įvairių širdies ligų rizikas vėlesniame amžiuje.

Knygoje rasite:

- ✓ Patikimą informaciją apie vakcinų toksines sudedamąsias dalis ir biologinius taršalus.
- ✓ Pagaliau išaiškintą ryšį tarp skiepų ir pasaulinių lėtinių epidemijų (ne, skiepai neišgelbėjo pasaulio nuo mirtinų ligų!).
- ✓ Išsamų skyrių apie populiacinį imunitetą, kuris padės tėvams atremti kaltinimus, kad neskiepyti vaikai yra grėsmė visiems kitiems.
- ✓ Akis atveriančią tiesą apie žiniasklaidos ir vakcinų pramonės ryšius bei sukrečiančią skiepų istoriją, kuri atskleis, kad tai yra nemokslinė procedūra, paremta melu, prievarta ir abejotinomis prielaidomis.

Kiekviena nupirкта
knyga = pasodintas medis
www.obuolys.lt

ISBN 978-609-484-783-7

Negrožinė literatūra > Sveikata

Viršelio detalis: © Shutterstock